

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:49	5:36	5:43	5:29	הדלקת נרות
6:42	6:40	6:41	6:39	מוצאי שבת
7:20	7:16	7:16	7:20	רבינו תם

משכיל לדוד

עיקר המצווה היא בפנימיותה

להבין ולהשכיל כי כשם שהסוכה מסוככת עליו ואין הסכך שמעליה מחובר לקרקע, הרי שכך צריכה להיות השכינה מסוככת מעליו במשך כל רגעי חייו, ועליו לדעת שהקב"ה ניצב לידו בכל עת וכמאמר חז"ל "דע לפני מי אתה עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה", וכפי שאמר דוד המלך ע"ה (תהילים טז, ח) "שוויתי ה' לנגדי תמיד", כך שהוא עצמו עליו להיות כסוכה המהלכת וכשהוא מסוכך ביראת ה' ושכינתו עליו בוודאי שאהבת ה' תהיה חקוקה בליבו ונפשו תהא בוערת לעבוד את אדוניו עבודה נאמנה. אלא שעליו להתנתק ולא להיות קשור להבלי העולם הזה, וזוהי עיקר תכלית הישיבה בסוכה.

אך המקיים מצוות סוכה מבלי מחשבה ומבלי כוונה נכונה וליבו בל עימו אלא רק יושב ואוכל ויין ומתענג בתוכה ולא חל בו שינוי מהותי ותוספת קירבה לה' יתברך, הרי שלא השיג את עיקר המצווה ומטרתה.

זוכר אני את אבי אדוני ומורי רבינו משה אהרון פינטו זיע"א, כשלקה במוחו באחרית ימיו על אף שלא היה מזהה אף אדם שבא בקרבנו, בכל זאת על שלושה דברים לא ויתר: א. כשהכיפה נפלה מראשו היה מבקש מיד שיחזירו לו אותה. ב. כשהתעורר משנתו ביקש מיד שייטלו את ידיו. ג. היה מבקש שיניחו לו את התפילין ולא נח ולא שקט עד שקיימו את דבריו.

על מצוות אלו לא ויתר מפני שזכה גופו להיות כסוכה מהלכת, והוא התרגל לכך שהשכינה מסוככת מעל ראשו עד שהמצוות נהפכו להיות כטבע, וגופו אף רץ לקיום המצווה גם כשהדעת אינה צלולה אבל הגוף כבר התרגל למצוות. וכיצד זוכים לזה? רק על ידי שעושים את המצוות במחשבה והתבוננות לדעת בכל מצוה מה הקב"ה דורש מאיתנו, ולהפיק את מירב התועלת מאותה מצוה.

התקשר אלי אדם אחד מארצות הברית לשאל לחוות דעתי באיזה צבע כדאי לבחור למטוסו הפרטי שעומד לרכוש ומחירו עולה על חמישים מיליון דולר... אמרתי לו, שוטה שכמו! זוהי כל דאגתך? וכי מה תוסיף לך החיצוניות? חפש לשפר ולייעל את פנים המטוס ואת תוכו כי זה העיקר, ותדאג לביטחון המטוס שיהיה לו מנוע חזק, ומיד חשבתי על מה שדרשו חז"ל עד כמה יש להדר את הסוכה מבפנים, בבחינת "זה קלי ואנוהו" וכך על האדם ברמ"ח איבריו וגידיו להיות בימים אלו שלאחר הימים הנוראים כמו סוכה כשרה ומבודדת בכל יופייה, וכדי לזכות להשראת השכינה שתהא קבועה עליו. וכל זה בתנאי שיהא מנותק מן הגשמיות הקושרת אותו בחיבור עם הקרקע, ועל כן סוכה שיש עליה סכך מחובר לקרקע - פסולה.

וכך העניין גם במצוות ה'. אין עיקר מצות הסוכה בחיצוניות שבה ביופיה והדרה, אלא עיקרה בספיגת הקדושה ממנה אל תוך הנשמה, ועל ידה נזכה לקרבת ה' ולהוסיף יראת שמים.

יהי רצון שיזכנו הקב"ה לעשות כל מצווה ומצווה בשלימותה ולהבין את המסר הטמון בתוכה, כי זוהי כל מטרת המצוות. אמנ!

כל מצוות ה' שניתנו לנו אינם רק עצם עשיית המצווה ודי אלא כוונות רבות וסודות עמוקים טמונים בה, וכך גם במצוות היקרות שאנו מסובבים בהם בחג הסוכות, יש בהם לימוד לקח ומוסר השכל רב. נאמר במשנה (סוכה ג, א) לולב היבש פסול. ואומר האדמו"ר מבעלזא זיע"א טעם ורמז לדבר, מפני שהלולב מרמז לשדרה שהוא העיקר והמעמיד את גוף האדם, כך שאסור לו לאדם להיות יבש בעבודת ה' וכשמתפלל לבוראו, תפילתו מן השפה ולחוץ - הוא כאן אך ראשו במקום אחר. והקב"ה מקפיד עליו ואומר (ישעיה כט, ג) "בפיו ובשפתיו כבדוני וליבו רחק ממני", אדם זה נחשב כמת כי שדרתו משותקת, ולכן לולב היבש פסול.

ונסיף רמז לדבר: לולב מלשון לב, לעבודת ה' ברוך הוא דרוש לב חם וערני השוקק חיים ובוהר בו אש תמיד. ובשעת תפילתו ליבו יהיה לב נשבר ונדכא, הרטוב ולח מדמעת עינו, ולכן לולב היבש פסול כי צריך לו לאדם לב חם רטוב ולח ורק כך עובדים את ה' נאמנה.

וגם האתרוג מרמז ללב. כשם שהאתרוג צריך להיות שלם מכל וכל ואף נקב קטן או חסרון כלשהו פוסל בו, כך הלב צריך להיות שלם כולו לעבודת ה' ללא שום חסרון. ומתי הלב נקרא שלם - דווקא כשהוא שבור ומוכנע מלפני ה' יתברך. וכפי שאומר החכם "אין דבר שלם יותר מלב שבור", וכך גם ההדס הרומז לעיניים והערבה הדומה לשפתיים, שידע האדם לתת עליהם משמרו ויזהר בכל יפתחו יצרו לפתוח פיו ברעה או לתור אחרי עיניו במקום האסור אלא ישמרו וינצרו לכבוד ה' יתברך.

ורמז נאה טמון גם במצוות הסוכה. המשנה אומרת (סוכה א, ב) ש"העושה סוכתו תחת האילן כאילו עשאה בתוך הבית", היינו שאסור לסכך את הסוכה בדבר המחובר אל הקרקע. אדם הרוצה להסתופף בצילה של השכינה הקדושה ולספוג הימנה קדושה והתקרבות אל ה' - עליו להיות מנותק מן הארציות ומן החומריות ומחויב הוא להיות תלוש מן הקרקע, כי אי אפשר להיות עבד נאמן לבוראו ולעסוק בתורתו כדבעי אם עדיין מחוברים אנו בקשר אמיץ לענייני העולם, כי שניהם יחדיו אינם עולים בקנה אחד. לכן הסכך שהוא צילא דמהימנותא חייב להיות תלוש, כי המחובר אל הקרקע ואל העולם הזה, פסול הוא לעבודת ה' ולמצוותיו.

ואפשר גם לספוג רבות אמונה טהורה מעצם ישיבתנו בסוכה, כי בשעה שאנו מסתופפים בצל הסוכה, בזה אנו מוכיחים שתחת חסותו של הקב"ה אנחנו, והוא המשגיח עלינו ודואג לכל מחסורנו והכל מידו הפתוחה. ואף האדם הפשוט אם יחליט לבטוח בטחון אמיתי בהקב"ה ויאמין בו בכל לב, הקב"ה יעשה לו רצונו וחפצו.

ובאמת שזוהי כל מטרת המצווה בישיבתנו בסוכה, כדי לספוג מקדושתה וללמוד ממנה מוסר השכל כך שהאדם עצמו ייהפך לסוכה מהלכת שהשכינה מסוככת מעליו ויראת ה' שוכנת בתוכו. כי אין עצם האכילה והשתייה והשינה בסוכה - הם עיקר המצווה אלא התוכן שבמצווה.

כשאדם יושב בסוכה, אין די בכך לקיים את המצווה בתוכה כאכילה ושתייה וכו' אלא ינצל כל רגע של ישיבה בסוכה

הילולא דצדיקא

- כ. רבי אליעזר פאפו מח"ס 'פלא יועץ'
- כא - רבי רפאל בירדוגו
- כב - רבי אהרן הלוי
- כג - רבי דוד הלוי יונגרייז ראב"ד ירושלים
- כד - רבי אברהם בן שימול
- כה - רבי לוי יצחק מברדיטשוב
- כו - רבי אשר מסטולין

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

בכל שנה עולים לגבהים חדשים

סח המגיד מישירים רבי יעקב גלינסקי זצ"ל:

פעם אמר לי תלמיד של החפץ חיים זצ"ל מראדין:

"אם אתה רוצה, אשמיע בפניך שיחה של החפץ חיים. זה יקח שלוש דקות, אבל אתה צריך לחשוב שהחפץ חיים עומד לפניך, שאני החפץ חיים."

הסכמתי. כעת תחשבו אתם, שאני החפץ חיים.

וסיפר, שבתחילת זמן אלול, אחרי התפילה, עמד החפץ חיים ואמר: "עוד מעט יתחילו לבחור אתרוגים לסוכות".

בפולין לא גדלו אתרוגים. היו מביאים אותם מהארצות החמות, ורבים היו נפסלים בדרך. לפעמים הגיע שוויו של אתרוג מהודר לעשרה רובלים, אלף שקל של ימינו. לפעמים יותר. היו עיירות שקנו במשותף אתרוג אחד לכל הקהילה. "מצות אתרוג היא מדאורייתא ביום הראשון בלבד. בשאר הימים, מדרבנן. ועבור מצוה אחת, משלמים אלף שקל!"

והגאון מוילנא זצ"ל כתב (בשנות אליהו, ריש פאה), שבכל מילה של תלמוד תורה מקיימים מצוות עשה מן התורה. וברתני: בדקה, אפשר לומר מאתיים מילים. להרוויח מאתיים אלף שקל! ובשעה שתיים עשרה אלף מילים, שנים עשר מיליוני שקלים!

ובירושלמי אמרו, שכל מצוותיה של תורה אינן שוות לדבר אחד מן התורה, היינו לדיבור אחד, למילה אחת. נמצא, שבשעת לימוד מקבלים שכר כנגד שבעה מיליארד שלוש מאות וחמישים וששה מיליוני שקלים.

כמה מצוות אפשר להכין לקראת ימי הדין הבאים עלינו לטובה, אם לומדים ברציפות וברצינות, אם לא מתבטלים בסדרים ואף מוסיפים עליהם!

לאחר השיחה הקצרה והנוקבת ניגש אחד הבחורים המבוגרים, אל החפץ חיים והעיר, שאת השיחה הזו כבר השמיע אשתקד...

"לא בפני אותם בחורים", העיר החפץ חיים.

"יש בחורים חדשים, הסכים, אבל רובם כבר שמעו..."

"ברכות יחולו על ראשך!, אמר החפץ חיים במתיקות. הנני לשאלך שאלה. בכל שנה מכבדים את פלוני ב'חתן תורה' ואת פלוני ב'חתן בראשית'. אשתקד כיבדום, ובשנה שלפני כן, והשנה יכבדום, ובשנה הבאה. הסבור שאתה שזה הוגן. הלא כבר כיבדום, כבר הביעו להם הערכה, מן הדין שיכבדו אנשים נוספים, יש עוד מכובדים הראויים לכך..."

הבחור שתק. לא היתה לו תשובה. הטענה צודקת.

"אבל אומר לך: השנה יקראו להם בפעם הראשונה!"

"בפעם הראשונה? איך זה, והלא קראום אשתקד, ולפני שנתיים ושלוש!"

"הלא תבין, לא להם קראו - הם נראים אותו דבר, אמנם. אך בינתיים למדו שנה נוספת, העמיקו והגביהו. והתורה יוצרת את האדם, מגבשת ומשפרת ומשנה: 'ושמרתם את חוקותי ועשיתם אותם' (ויקרא כ, ח), אל תקרי 'אותם' אלא 'אֲתֵם', כאילו עשיתם את עצמכם (סנהדרין צט, ב). כיצירה חדשה הם, ומגיע שיקראו להם 'חתן תורה' ו'חתן בראשית'."

וממילא תבין, שדברים אלו אמרתי אשתקד בפני הבחורים של אשתקד,

ואולי שמעום כדרגתם אז, ולא עשו הדברים

פרותיהם הראויים. ובינתיים גדלו

בשנה, והתעלו בתורה והיו

לאחרים, וישמעו אחרת, ויפעלו

פעולתם בהתאם!..."

העטיפה, לא הבקבוק

כשנסענו לפני תקופת מה להשתטח על קברי הצדיקים ברוסיה, נסענו באוטובוס במשך יומיים, ללא שינה ואכילה מסודרת, אך היתה התעוררות גדולה. חזקתי את ליבם של המשתתפים במסע בדברי מוסר, סיפרתי על אורח חיי הצדיקים שהשתחננו על קברם ומעשי הנסים שפעלו ועשו, ובכך חיממתי את הלבבות.

לאחר יומיים הנני רואה שהביאו ארגז גדול של בקבוקים, שהופיעה עליהם תמונה של אשה לא צנועה, הניחו אותם על כל המקומות הקדושים שהיינו בהם והחלו בחלוקת בקבוק לכל אחד על מנת שיהא לו לסגולה ולמזכרת מהמקומות הקדושים.

ואני בראותי אותם כל אחד ובקבוקו בידו, אמרתי להם מה מעשיכם?! והם לא הבינו מה רצוני מהם ואמרו לי: "כבוד הרב, זהו בקבוק שנשתה ממנו בראש השנה ובמועדים, נשים אותו על השולחן כסגולה - לאחר שבקבוק זה ספג ברכה מכל המקומות שהיינו בהם".

אחד מהם אף הגדיל לעשות ואמר לי "כבוד הרב בקבוק זה סגור ואין בו שום דופי".

אמרתי להם ומה לגבי התמונה שמופיעה עליו?

אמרו לי "ומה בכך?"

ראיתי שהם אינם מבינים למה

כוונתי. אמרתי להם האם יעלה בדעתכם שאישה כזו תבא לפני לקבל ברכה. אמרו לי ח"ו זה ברור שלא מתאים שתכנס כך לפני כבוד הרב. אמרתי להם וכל הקדושים שהשתטחם על קברם היו מסכימים לדבר שכזה?! הלא כל חיהם נלחמו נגד הקליפה, נגד גילוי עריות וכעת הנכם חפצים בסגולה במים אלו מכוח הצדיקים הללו?...

או אז הבינו מה כוונתי מה שאין כן עד עכשיו לא הבינו משום שכל חיהם היו רגילים לחיות ללא צניעות עד שאין הם רואים בזה חסרון כלל, וכמו שאמרנו שאדם שמורגל בעבירות הרי הוא כעיר ולא מבחין בין טוב לרע.

לבסוף אמרו לי מה נעשה כעת? השבתי להם שכל אחד יתלוש את הניר העוטף את הבקבוק לסלק ולבער את הטומאה. ולפני מיד הם קרעו והסירו את הטומאה ונשאר הבקבוק בפני עצמו.

במעשה זה נוכח גם נהג האוטובוס אוקראיני וישב והשתומם מה נעשה פה, ואחד מבני החבורה הסביר לו שיש פה טומאה וגילוי עריות, ואף על פי כן לא הבין מדוע עושים כן והרגיש פגוע בנפשו עד שהתכופף להרים את הניירות הקרועות ושמר אותם אצלו רח"ל.

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"והיה ביום ההוא" (יחזקאל לח. לט)

הקשר לחג סוכות: בהפטרה מסופר על מלחמת גוג ומגוג שתפרוץ באחרית הימים, ומקובלנו מרבתינו ז"ל שמלחמה זו תפרוץ בחג הסוכות.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

מי הקדים ורכש את המוצר?

אדם שביקש מהמוכר שיסמור לו סחורה עד שיבוא לשלם עליה, ובא אחר וקנאה, אסור למוכר לומר לאותו אדם מי הוא שקדם וקנה את סחורתו, כיון שאין בזה כל תועלת, ואפילו אם יאמר לו המוכר שאותו לוקח אינו אשם ולא ידע כלל שהסחורה שמורה, מכל מקום אסור.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הקדים רפואה למכה

אחד מיסודות האמונה הוא שיאמין שאין דבר מקרה בעולם, וכל צעד ושעל שהאדם עושה בעולם הכל בהשגחה פרטית מאיתו יתברך.

הנה קודם הנסיעה להילולא על קיברו של רבי חיים פינטו זיע"א במרוקו, הבחנתי שאשתי תחי' הכניסה אל תוך התיק שלי את סידורה האישי, ובאמת שדבר זה היא מעולם לא עשתה ולא הבנתי על מה ולמה עשתה זאת.

והנה בהגיענו אל קבר הצדיק בשעת ההילולא והמוון רב עומד שם, כולל שרי המלוכה של מלך מרוקו וכדרכי בקודש באותה שעה אני מברך את מלך מרוקו בברכה המסורתית "הנותן תשועה למלכים", וברכה זו מועברת בטלויזיה לעיני רבבות צופים ברחבי המדינה, התחלתי לחפש את הסידור שלי, כדי לומר את הברכה ואינני מוצא...

ודאי מתארים אתם לעצמכם איזו בושה זו כשאין בידי סידור לברך את המלך וכל העם מצפים ומחכים למוצא פי, אולם הקב"ה ישתבח שמו לעד הקדים רפואה למכה ונתן בלב אשתי שתחי' להניח את הסידור שלה בתיקי, ומסידור זה צמחה לי הישועה, ובו ברכתי את המלך וכך נמנעה ממני בושה גדולה.

הרי לנו שאין דבר מקרי בעולם, וכי עלינו להאמין שהכל מחושב בדיוקנות מרובה על פי חשבוננו של מקום ומי ייתן ואמונה צרופה בבורא עולם תתחזק ותתאמת בתוכנו.

קולמוס הלב

פיוט קדוש על אריכות הגלות בין האומות,
מקולמוסו הטהור של כ"ק מרן רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א

סימן: חיים

לעומתי בן שפחתי, ניצב לריב איתי
קשתו דרוכה לירות תם, פתאום במסתרים
הנה בניך בעתם, צר בדברים זרים
למה אלוקים עזבתם, פזורים בהרים

א-ל נאמן הר הנסמן, המזומן. תנה, לעם לא אלמן.

חשתי ולא התמהמהתי, לעבוד עבודתי
ודבר סופרים וחידותם, הלוא הם ספורים
נפשי יצאה על דברתם, עמי הם צרורים
הלוא המה כמו חותם, על לבי קשורים

א-ל נאמן הר הנסמן, המזומן. תנה, לעם לא אלמן.

יצאתי חוץ למחיצתי, עניה סוערה
אני כשה בין זאבים, רשעים אכזרים
ויש לי כמה ערבים, תמימים וישרים
הלוא המה כתובים, מילדי העברים

א-ל נאמן הר הנסמן, המזומן. תנה, לעם לא אלמן.

יוקם אכזר בן אמתי, בזעם ועברה
ועמן קהל נדיבים, יאירו במאורים
מה להם עוד לעצבים, איך קץ הדרורים
ארך והם ביד שובים, נתונים ומסורים

א-ל נאמן הר הנסמן, המזומן. תנה, לעם לא אלמן.

מי יתן אשוב אל ביתי, עיר המעטירה:
מעלותיה מרובים, כמה מפוארים:
בימינך תקבל שבים, טהורים ושמורים:
ושפוך חמתך על אויבים, השקמו תמרורים:

א-ל נאמן הר הנסמן, המזומן. תנה, לעם לא אלמן.

וכיצד מודים לה' על הברז במקלחת?

חג האסיף, נקבע לחג משום היותו זמן האסיף. בתקופה זו אבותינו הכניסו למחסנים יבול שממנו התפרנסו בכל השנה כולה, במושגים שלנו ניתן להגדיר זאת כמשכורת שנתית - פעם בשנה מקבלים משכורת עבור כל השנה.

היות ומצד טבע הדברים זהו זמן שמשמח את האדם בגלל השפע והמחסנים המלאים, קבעו שיהיה חג לה' בזמן האסיף. התורה דאגה לכלל ישראל שלא ישכחו את בוראם, "השמר לך פן תשכח את ה'" (דברים ו, יב), לכן, בכל שנה בזמן האסיף, כשמגיע כל השפע, אומרת התורה: קחו את האסיף והיכנסו איתו לסוכה. עלינו לקחת את האסיף ולרוץ עמו לסוכה - לראות מי נתן לנו את כל אלה ולשמוח בו, "שוש אשיש בה" תגל נפשי בא-להי". כשאנו מדברים כיום על אסיף, אין הכוונה לפשוטם של דברים. אין בינינו הרבה חקלאים, ואיננו עסוקים באיסוף התבואה מהשדות. בזמננו יש לזה מובן אחר - האסיף שלנו הוא הבנים והבנות שלנו, הנכדים, וכל השפע שהקב"ה נותן לנו. ה'אסיף' שלנו מציין הרב אשר דרוק שליט"א בספרו 'דורש טוב', כולל דברים פשוטים, שכולנו יודעים, רק שעד עצם היום הזה לא חשבנו עליהם כל כך. האם יודעים אתם כמה דפיקות לב יש ביום? מרבית בני האדם אינם יודעים, אבל בכל יום יש מאה וחמש עשרה אלף דפיקות. לפי זה כמה יש בחודש? שלשה מיליון ארבע מאות וחמישים אלף. וכמה בשנה? ארבעים ואחד מיליון וארבע מאות אלף!

חז"ל אומרים: "כל הנשמה תהלל י-ה" - על כל נשימה ונשימה תהלל י-ה, כמה זמן ייקח לנו לומר עשרות מיליוני פעמים 'תודה'? וזה רק על שנה, ואנחנו לא רק בני שנה... ובכלל, מה עם כל בני הבית? נסו לעשות חשבון, כמה אתם במשפחה בלי עין הרע, ותכפילו את המספר בבני הבית. האם תדעו היכן לשים את הפסיק במחשבון?

חשבתם פעם כמה שווה לב? בארצות הברית משתילים לב בעלות של מיליון דולר. ניסיתי לברר כמה שווה לב אורוגינלי, אבל

לא הצלחתי. אין לזה מחיר! מיליון דולר הוא ודאי שווה.

כמה שנים הריאות שלך עובדות? זוהי מכונה שעובדת יום יום, ואף פעם לא היתה בה שבייתה! פלאי פלאים! דברתי פעם עם אדם שהיתה לו בעיה קטנה בריאות. רק לראות אותו עולה שלש מדרגות, היה ספר שלם של מוסר. ואנחנו? עולים ויורדים בלי שום בעיה. הריאות עובדות מצוין. איך הכליות שלכם? שמעתם על דיאליזה פעם? אולי כדאי ללכת פעם לראות איך נראים אנשים שמתחברים לזה. ה"אשר יצר" שלנו יהיה אחר לגמרי.

איך המעיים שלכם? הכל בסדר? מה עם הכבד? כיס המרה? הלבלב? אני לא ממש רופא, שידוע לומר איך כל דבר עובד בפנים, אבל אני יודע שזה פלאי פלאים! תראו לי עוד מכונה אחת בעולם, משוכללת וחדשה ככל שתהיה, שתהיה מסוגלת לעבוד עשרים וארבע שעות ביממה במשך שנים ארוכות בלי להתקלקל.

שמעתי רב צדיק שתיאר פעם את ברכת "אשר יצר": תארו לכם שהפרופסור הגדול ביותר בעולם עושה לנו ניתוח מסובך ממש, בחינם, בלי אשפוז, בלי הרדמה, בלי כאבים ובלי החלמה. האם יתכן דבר כזה?

ובכן, שום פרט מן הפרטים הללו אינו יכול להיות. הדבר שפרופסורים גדולים יודעים לעשות הכי טוב זה לקחת כסף, והרבה. עוד לפני שהם פוגשים אותך, אתה צריך לסדר במזכירות את הפרוצדורה הכספית. ללא הרדמה וללא כאבים - זו הרי סתירה מיניה וביה. מישו מוכן לעבור טיפול שיניים ללא הרדמה? לא ניתוח, רק טיפול שיניים? הרי הכאבים נוראים, בלתי נסבלים. והנה, הפרופסור הגדול ביותר בעולם - בורא כל העולמים, יתברך שמו לעד ולנצח נצחים, עושה לנו ניתוח כמה פעמים שצריך ביום, בלי אשפוז ובלי הרדמה, בלי כאבים, בלי החלמה ובלי תשלום!

רבי ירוחם ממיר זצ"ל, אמר לבחורים: "אילו היה בחור יודע מה נעשה בגוף שלו מאז שהוא אוכל, עד שהוא אוכל מתפרק לכלי הדם, וכל חלק ממנו מגיע למקומו, והפסולת נפרדת מן הגוף - היה צריך לשלוח מברק הביתה: 'אבא, אמא, הכל עבר בשלום!' כמו אחרי ניתוח רציני".

ה"יסוד ושורש העבודה" כותב בצוואתו, שבכל יום היה מודה לקב"ה על כל דבר שהיה לו. הוא כותב את הנוסח שנהג לומר: 'יוצרי ובוראי יתברך שמך, אני נותן לך שבח

והודיה שנתת לי דבר פלוני'. הוא אמר זאת על כל דבר ודבר שהיה לו בחייו! והוסיף ובאר שכתב זאת משום שאינו רוצה שאחרי שילך מן העולם תפסק עבודת ה' הזו. ואם אדם לא מוצא היכן מודים בנוסח התפילה על ענין מסוים, יודה עליו במילים שלו.

בהלכות ברכות (י, כו) כותב הרמב"ם: "כללו של דבר לעולם יצעק אדם על העתיד לבוא, ויבקש רחמים, וייתן הודיה על מה שעבר, ויודה וישבח כפי כוחו, וכל המרבה להודות את ה' ולשבחו תמיד הרי זה משובח". נמצא לנו פינה, נסגור את הדלת, ונאמר: 'ריבנו של עולם, יישר כח, אני ממש מודה לך. נתת לי ידיים!' בספרים כתוב שישנן הנאות שלא תיקנו עליהן ברכה, כמו הנאת הרחיצה. אבל למה ליהנות מן העולם הזה בלי ברכה? אפשר לקחת משקה ולברך 'שהכל' ולכוון גם על הנאת הרחיצה. אפשר לכוון באותה הזדמנות גם על הברז, המקלחת, המים החמים והזרם הנוח.

אפשר לברך גם כששומעים מוזיקה. לפני ההדלקה אפשר לקחת משקה, לברך שהכל, ולכוון גם על המוזיקה שממנה עומדים ליהנות.

ישנה סגולה לומר שבעים ושתיים פעמים "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו", ובכל פעם לכוון על חסד אחר, ולאחר מכן לבקש משהו - וזוכים לקבל. אינני יודע את המקור לסגולה זו, אבל עצם היסוד ברור. ההודאה מזכה את האדם לקבל עוד. סיפר משהו שישב עם בני המשפחה שלו כדי לעשות את הסגולה הזו. בתחילה אמרו: איך נמצא שבעים ושתיים דברים לכוון עליהם? אבל אחרי שסיימו הם אמרו: שבעים ושתיים זה קצת. בקלות אפשר להגיע ליותר מזה!...

בחג הסוכות, כשנעשה "באספך מגרנך ומיקבך", על כל אחד ואחד לקחת את האסיף שיש לו כולל כפרת יום הכיפורים, ולהודות עליו. הצד החומרי של העולם הזה הוא הבל הבלים, העולם הזה הוא דירת עראי, אבל על כל מה שקיבלנו אנו מודים, וממילא ישנה שמחה גדולה - אנחנו שמחים בידענו מי משגיח עלינו, מי משפיע עלינו ומי אוהב אותנו כל כך.

נזכור להודות, נזכור שכשם שאדם מברך לקדוש ברוך הוא, כך הקדוש ברוך הוא מברך אותנו! הקב"ה יזכה את כולנו לברך, לשבח ולהודות לו תמיד, וכל המרבה להודות את ה' תמיד הרי זה משובח.